

Mishnah Bekhorot, chapter 4

משנה בכורות פרק ד

(1) How long is an Israelite bound to take care of a firstborn [before handing it over to the priest]? In the case of small cattle, until thirty days, with large cattle, [the period] is fifty days [this is deduced from the verse:

א עד כמה ישאל הימים להטפל בבכור. בבהמה זקה, עד שלשים יום. ובגסה, חמשים יום. רבי יוסי אומר, בדקה שלשה חדשים. אמר לו הכהן בתוך זמן זה תגהו לי, הרי זה לא יתנו לו. אם היה בעל מום, אמר

“Do not delay your fully-ripened firstfruits-offering] or your elevated-offerings. You must give Me the firstborn of your sons. So must you do to your ox, to your flock” (Exodus 22:28-29). The Rabbis compared the firstfruits to the ox, and the firstborn son to the flock: Just as the firstfruits which ripen after Pesah are brought fifty days later on Shavuot, so, too, the firstborn ox is handed over to the priest fifty days later, and just as the firstborn son is redeemed after thirty days, so, too, the firstborn of the flock]. Rabbi Yose says: In the case of small cattle [they require more care from their mother, so the period] is three months [the *halachah* does not follow Rabbi Yose]. If, during this period, the priest says: Give it to me, he must not give it to him [it makes him appear as a priest who helps in the threshing floor so that the Israelite would give him the gifts, which is forbidden. Here too, since the destruction of the Temple, the firstborn is not usable for any purpose until it is blemished; if he takes the firstborn prior to the fifty days, he must care for it until it becomes blemished thus, saving the Israelite expense and labor]. But, if the firstborn was blemished, [and thus, usable

רבנו עובדיה מברטנורא

א עד כמה. להטפל בבכור. להתעסק בגידולו קודם שיתגהו לכהן: בדקה עד שלשים יום ובגסה עד חמשים. ובגמרא ילפינן לה מדכתיב (שמות כג) מלאתך ודעמך לא תאחר בכור בניך תתן לי, וסמך ליה כן תעשה לשורך לצאנך, ורמינן שורך המוקדם במקרא למלאתך ודמעך שהוא מוקדם, וצאנך המאוחר לבכור בניך שהוא מאוחר ומלאתך ודמעך שהם הביכורים, קרבים לחמשים יום, שהתבואה מבושלת בפסח ואין מביאין בכורים עד עצרת דכתיב (שם כג) וחג הקציר ביכורי מעשיך, וכמו שאתה עושה למלאתך ודמעך שאינך מביאם אלא לטוף חמשים יום, כן תעשה לשורך שלא תביאנו עד חמשים יום. וכדרך שאתה עושה לבכור בניך דכתיב ביה (במדבר יח) ופדיונו מכן חודש תפדה, כן תעשה לצאנך שאל תביאנו עד שלשים יום: בדקה שלשה חדשים. לפי שטיפולה מרובה ששיניה דקות ואינה יכולה לאכול עשב ואם לא תהיה עם אמה, תמות. ואין הלכה כר' יוסי: לא יתנו לו. דכיון דעל ישראל רמיא ליטפל בו חמשים יום ואמר לו כהן בתוך זה תגהו לי וארענו, דומה כמי ששוכרו שהוא מצילו מן הטורה על מנת שיתגנו לו ולא לכהן אחר, דומה לכהן המסייע בבית הגרנות לדוש ולזרות כדי שיתנו לו התרומות, ותניא כהנים ולויים המסייעים בבית הגרנות אין נותנים

immediately] and the priest said to him: Give it to me so that I may eat it, then it is allowed [since the priest need not care for it at all]. And during Temple times, if [the firstborn] was not blemished and the priest said to him: Give it to me so that I may offer it [on the altar], it was allowed. A firstborn is eaten year by year [i.e., a total of twelve months from its birth],

both unblemished [in the times of the Temple when it was sacrificed and its meat eaten by the priests] and blemished [in our times], for it is said: “You will eat it before the Lord, your God year by year” (Deuteronomy 15:20). [However, where the firstborn is not blemished, we count the twelve months from its eighth day, the day from when it is permitted to be offered].

(2) If a blemish appeared during its first twelve months, he may keep it all twelve months. [If a blemish appeared] after twelve months [i.e., in our times, when he keeps it until it is blemished, as it cannot be offered in the Temple], he is not permitted to keep it except for thirty days [from the time the blemish appeared].

(3) If one slaughtered a firstborn and showed its blemish [to an expert after he slaughtered it, and the expert deemed it a permanent blemish, when the blemish is not in the eye], Rabbi Yehudah permits [since the condition of an eye blemish may become worse due to the pain caused by death and thus is not indicative of a permanent blemish], But Rabbi Meir says: [Since a blemish in the eye is not

רבנו עובדיה מברטנורא

להם תרומות ומעשרות. אבל אם היה בעל מום ואמר לו תן לי שאוכלנו, הואיל חזוי ליה לא הוי ככהן המסייע בבית הגרנות: **בין תמים בין בעל מום**. בין בזמן המקדש ובין עכשיו, כל שנה דידיה רשאי לקיימו. ובכור בעל מום ילפינן שהוא ניתן לכהן ואוכלו במומו מדכתיב (שם) ובשרם יהיה לך, לשון רבים, אחד בכור תם ואחד בכור בעל מום: **ב כל שנים עשר חודש**. משנולד: **לאחר שנתו**. כגון בזמן הזה דצריך לקיימו עד שיפול בו מום אינו רשאי לקיימו אלא עד שלושים יום. מיום שנפל בו המום: **ג ר' יהודה מתיר**. במומין שבעין מודה ר' יהודה דאסור, מפני שהן משתנים לאחר מיתה שמפני צער מיתה העין משתנה, ואע"ג דהשתא מתחזי מום קבוע, אי הוה חזוי ליה מחיים הוה מתחזי עובר. ולא שרי אלא במומין שבגוף שאינן משתנים. ור' מאיר סבר, גורנין מומין שבגוף שאינן

לו תן לי שאוכלנו, מתיר. ובשעת המקדש, אם היה תמים, אמר לו תן לי שאקריבנו, מתיר. הבכור נאכל שנה בשנה בין תמים בין בעל מום, שנאמר (דברים טו), לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה: **ב נולד לו מום בתוך שנתו, מתיר לקיימו כל שנים עשר חודש**. לאחר שנתו, אינו רשאי לקיימו אלא עד שלשים יום: **ג השוחט הבכור ומראה את מומו, רבי יהודה מתיר**. רבי מאיר אומר,

indicative after death the Rabbis forbade any post-death examination and] since it was not slaughtered by the instructions of the expert, it is forbidden.

(4) [An expert is one who was authorized by the Bet din in Israel or

by the Nasi to examine defects.] If one who is not an expert examines a firstborn and [he ruled that it had a permanent blemish and] it was slaughtered by his instructions, it shall be buried and he shall make reparations out of his own estate [in the case of small cattle, he pays one quarter of the damage and in the case of large animals he pays half. The reason he pays half is because we doubt if he actually caused any damage; since it is possible that, had an expert seen it, he would have judged that it was not a blemish and it is possible that this firstborn would have died before becoming blemished, the Rabbis instituted that he pay half. In the case of small cattle, since they require expense and effort to raise them, had he not slaughtered it, the owner would have spent this money; thus, the Rabbis credited this amount.] If a judge [who was not ordained,] in giving judgment, declared innocent, a person who was really liable [to pay], or made liable, a person who was really innocent, or declared something defiled, when in reality it was pure, or declared pure, something which was really defiled, his decision stands, but he has to make restitution out of his own estate [according to the Tanna who maintains that one is liable to pay for indirectly-caused damage. However, according to the Tanna who maintains that one is not liable for indirectly-caused damage, this Mishnah is talking about a case where the judge, for example, personally enforced his judgment, by taking the money from one and handing it to the other]. If, however, the judge was an expert for the Bet din [i.e., he

רבנו עובדיה מברטנורא

משתנים אטו מומין שבעין שדון משתנים. והלכה כר' מאיר: ד מומחה. הוא שנטל רשות מן הנשיא או מבית דין של ארץ ישראל להתיר בכורות. ואע"ג דבעלמא מי שלמד בתורה [שבכתב ו] שבעל פה ויודע לסבור ולהקיש ולהבין דבר מתוך דבר הוא הנקרא מומחה, וכשהוא ניכר וידוע ויצא טבעו אצל אנשי דורו הוא מומחה לרבים, והוא יכול לדון יחידי, ואע"ג דלא נקט רשותא מראש גולה, לענין היתר בכורות אינו קרוי מומחה, ואינו יכול להתיר בכורות אלא אחר שיטול רשות מבית דין הסמוכין בארץ ישראל. ואין רשות ראש הגולה מועיל ביה: **וישלם מביתו**. וכשהוא משלם לכהן נותן רביע דמיו אם היא בהמה דקה, וחצי דמיו אם היא גסה. ומשום הכי משלם מחצה, דממון המוטל בספק חולקים דאיכא למימר אפסדיה דאי לא הוה שרי ליה הוה אתי מומחה גמור ושרי ליה

הואיל והוא נשחט שלא על פי מומחה, אסור: ד מי שאינו מומחה וראה את הבכור ונשחט על פיו, הרי זה יקבר, וישלם מביתו. דן את הדין, וזה את החיב וחיב את הזכאי, טמא את הטהור וטהר את הטהמא, מה שעשה עשוי וישלם מביתו. ואם היה מומחה לבית דין,

had permission from Bet din to judge], he is absolved from making restitution. It once happened that a cow's uterus was missing and Rabbi Tarfon [ruled it a *treifah* and] gave it to the dogs to eat. The matter came before the Sages at Yavneh and they permitted the animal [for] Theodos, the physician had said: No cow or sow leaves

Alexandria, [Egypt,] before its womb is cut out so that it may not breed [elsewhere]. Said Rabbi Tarfon: There goes your donkey, Tarfon [thinking he'd have to sell his donkey to make restitution]. Said Rabbi Akiva to him: Rabbi Tarfon You are absolved, [firstly, because you erred in a Mishnah which explicitly states that a missing uterus does not make an animal *treifah* (Hullin 3:2) and one who errs in a Mishnah may change his ruling (Sanhedrin 33a); thus, the owner who threw it to the dogs is himself responsible. Secondly,] you are an expert [who has permission from Bet din to rule] and whoever is an expert for

רבנו עובדיה מברטנורא

והוא אכיל ליה, והשתא בעי קבורה, ואיבא למימר לאו מידי אפסדיה דדילמא לא הוה ביה מומא ומומחה גמור לא הוה שרי ליה ושמא לא הוה נפיל ביה מום קבוע לעולם עד שימות. והאי דלא משלם פלגא לדקה כמו לגסה, מפני שיש טורח גדול לגדל בהמה דקה וזה שהתיר הבכור הצילו לכהן מן הטורח הגדול שהיה לו להטפל בו, דשמא אם הראהו לאחר לא היה מתירו והיה לו בו טיפול מרובה עד שיפול בו מום, להכי נגעו בה דלא משלם אלא רביעי. ורמב"ם פירשה בענין אחר. וזה עיקר: **מה שעשה עשוי וישלם מביתו**. למאן דראין דינא דגרמי חייב לשלם מביתו בשביל שגרם הפסד לחברו. ומאן דלא ראין דינא דגרמי, מפרש מתניתין דוקא שנשא ונתן ביד, זיכה את החייב משכחת לה כגון שהיה לו משכון למלוה וזה פטר את הלואה ונטל את המשכון בידו מיד המלוה והחזירו ללוה. וטימא את הטהור נמי משכחת לה שנשא ונתן ביד כגון שהביאו לפניו טהרות לישאל עליהן ואמר טמאות הן ונטל שרץ אחד והגיעו בהן כדי שלא יהא בהן עוד ספק ויעמדו דבריו. וטיהר את הטמא כגון שלקח פירות טהורות ועירבן עם פירות אלו שטיהר הוא שלא כדן וטמאן: **ואם היה מומחה לבית דין**. שנטל רשות מבית דין: **פטור**. דלא מצי למימר ליה אמאי דיינת ליה הואיל ולא בקיאת בדיני: **האם שלה**. רחם שלה: **והאכילה רבי טרפון לכלבים**. ששאלו לו עליה ואמר טריפה והאכילה לכלבים: **שלא תלד**. מפני שפרות וחזירות שלהן מעולין מאוד ומוכרין אותן ביוקר, ורוצים שלא ילדו במלכות אחרת כדי שיהיו צריכים להם, וחותרים האם שלה ואינה מתה, הלכך לאו טריפה היא: **הלכה חמורך טרפון**. הפסדת חמורך שאתה צריך למכרו כדי לשלם דמי הפרה לבעליה: **שמומחה אתה**. חדא ועוד קאמר ליה, חדא דטועה בדבר משנה הוא, דמתניתין היא באלו טריפות, ניטלה האם שלה כשרה, וקיימא לן דטועה בדבר משנה חוזר הדין ודינן אותו כראוי ואינו

the Bet din is absolved from making restitution.

(5) If one takes payment for examining firstborns [in order to ascertain if they have a blemish], they may not be slaughtered by his instruction [we fear that he may be influenced by his fee and permit its slaughter], unless he was an expert like Ila in Yavneh [who was completely trustworthy] whom the Sages permitted to charge four *issar* for small cattle and six, for large cattle,

regardless of whether [he found it to be] unblemished or blemished.

(6) If one takes payment to act as a judge, his judgments are void; to give evidence, his evidence is void; to sprinkle or to sanctify, the waters are considered cave waters and the ash is considered stove ash. If he [the judge] was a priest and he was defiled [in order to render judgment he was led through a path which defiled him] regarding his *terumah*, he must give him food and drink and rub him with oil [to replace the *terumah*]. And if he was an old man, he

רבנו עובדיה מברטנורא

משלם. ועוד, אי נמי בשיקול הדעת טעית דאיסורך איסור ולא מצית למהדר ונמצא שאתה הפסדתו, אפילו הכי פטור אתה, לפי שאתה מומחה. ושיקול הדעת היינו כגון תרי תנאי או תרי אמוראי דפליגי, ולא אתמר להכתא לא כמר ולא כמר, וסוגיין דעלמא כחד ממניהו, ואזל הוא ועבד כאידך, מה שעשה עשוי ומשלם מביתו: **ה אין שוחטין על פיו**. דדילמא משום אגרא קא שרי ליה: **כאילא**. שם חכם הדר ביבנה. וחסיד היה ולא נחשד בכך. ובין אמר להו תמים ובין אמר להו בעל מום היה נוטל כל שכרו: **ארבעה איסרות בבהמה דקה ובגסה ששה**. גסה נפשי טרחא להשליכה לארץ ולכפותה ולבדוק מומה הלכך שכרה מרובה: **בין תמים בין בעל מום**. ואע"ג דכי אמר ליה תם הוא לא אהני ליה ולא מידי נוטל שכרו, דאי לא שקיל אגרא אתו למחשדיה כי אמר בעל מום הוא. ומכאן דן הרמב"ם על השוחטים לרבים, שראוי להם או שלא יטלו שכר כלל, או שיטלו שכר על הנמצאות נבילה או טריפה כמו על הנמצאות כשרה, דומיא דרואי בכור: **ו הנוטל שכר לדון דיניו בטלים**. דכתיב (דברים ד) ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר צוני ה', מה אני בחנם אף אתם בחנם. וברבני אשכנז ראיתי שערווריה בדבר זה, שלא יבוש הרב הנסמך ראש ישיבה ליטול עשרה זהובים כדי להיות חצי שעה על כתיבת ונתינת גט אחד, והעדים החותמים על הגט שני זהובים או זהוב לכל הפחות לכל אחד. ואין זה הרב בעיני אלא גולן ואנס, לפי שהוא יודע שאין נתנים בעירו גט שלא ברשותו, ונותן הגט בעל כרחו צריך שיתן לו כל הפציו. וחושש אני לגט [זה] שהוא פסול, דהא תנן במתניתין הנוטל שכר לדון, דיניו בטלין. להעיד, עדותו בטילה: **להזות**. ממי חטאת על טמא מת: **לקדש**. לערב אפר חטאת במים חיים אל כלי: **אפר מקלה**. אפר כירה קרויה אפר מקלה, כלומר

mounts him on a donkey. He also pays him as a workman [who agrees to take off from his particular work for a fee, i.e., we estimate how much this person would accept, for not working on a particular day, if he was a laborer who

הָיָה יָקָן, מִרְכִּיבוֹ עַל הַחֲמֹר. וְנוֹתֵן לוֹ שְׂכָרוֹ כְּפוּעֵל: ז' הַחֲשׂוֹד עַל הַבְּכוֹרוֹת, אֵין לֹקְחִין מִמֶּנּוּ בֶּשֶׁר צְבָאִים וְלֹא עוֹרוֹת שְׂאִינָן עֲבוּדִין. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לֹקְחִים מִמֶּנּוּ עוֹרוֹת שֶׁל נִקְבָּה, וְאֵין לֹקְחִין מִמֶּנּוּ צֶמֶר מִלְבָּן וְצוּאֵי,

worked very hard for say, three *zuz*, he probably would accept one *zuz* for not working, and therefore, in this instance, he would be paid one *zuz* for his time].

(7) If one [a priest] is suspected regarding [causing blemishes to] firstborns [so that he may slaughter them], one does not buy even deer's meat, or unprocessed hides from him [lest they be from an illegally, slaughtered firstborn from which it is prohibited to derive any benefit. However, if it is a processed skin, he may purchase it as skin takes effort and time to process the priest would not put such effort into a firstborn skin lest he gets caught and the skin be confiscated]. Rabbi Eliezer says: One may buy female hides from him [since females are not subject to the laws of the firstborn. However, the Sages disagree because they fear that the seller might alter the skins, making them look like female skins]. One does not buy dirty wool that had been washed from him [though washed wool takes somewhat of an effort, we still fear that the washed wool may have come

רבנו עובדיה מברטנורא

אפר בעלמא שאין בה קדושה: **אבל אם היה**. זה רואה הבכורות, או זה הדיין, או הער, או המקדש, כהן, והעבירו המוליכו עמו במקום טומאה וטמאדו מתרומתו, ומפסידו שצריך לקנות חולין ולאכול. ודמי חולין יקרים מדמי תרומה, שהחולין ראויין לכל, ותרומה אינה ראויה אלא לכהנים טהורים: **מאכילו**. זה המוליכו. ומשקוהו וסכו: **ונותן לו שכרו כפועל**. אם היה רגיל במלאכה כבדה וקשה ומרויח בה הרבה, אומדים כמה אדם כזה רוצה ליטול פחות ממה שהיה מרויח במלאכה כבדה ולהתעסק במלאכה זו שהיא קלה, וכך נותן לו. וכן מותר לכל דיין ליטול שכר בטלה כשהבטלה ניכרת ומפורסמת, ולקח משני בעלי הדין בשוה. ויותר מזה אסור: **ז' החשוד על הבכורות**. כהן החשוד להטיל מום בבכור: **בשר צבאים**. שאדום הוא ומחליף בבשר עגל. חזמנין דמזבן בכור עגל תמים ואומר שבשר צבי הוא דאין לחוש לבכורה: **ולא עורות שאינן עבודים**. אבל עבודים זבנין מניה, דאי איתא דבכור הוה לא הוה טרח ביה, סבר, שמעי בי רבנן ומפסדי ליה מינאי: **לוקחים ממנו עורות של נקבה**. דמידע ידיעי. ותנא קמא דאסר סבר, דילמא חתך לזכרותיה ועביד ביה כמין נקבות, וכי משיילי ליה מה חיתוך זה שבמקום נקבות, אומר עכברים אכלוהו. ואין הלכה כר' אליעזר: **מלובן וצואי**. פירשו בגמרא, דמלובן מצואי קאמר, כלומר מרוחץ מצואתו. ולא אמרינן אי דבכור הוא לא מפסיד טרחיה ולא מלבן ליה דסבר שמעי רבנן ומפסדי ליה מינאי, דכיון דטרחיה זוטא הוא

from an illegally, slaughtered firstborn], but we may buy spun wool or garments from him [the Gemara asks: If one may buy spun wool then, certainly, he may buy garments! The Gemara answers, Here, garments, mean, felt-spreadings where the material was not yet spun. The reason that they may be purchased is because these processes take great effort and and he would not chance producing it from an illegal firstborn, lest he is

אָבַל לִדְבָרֵי מִמֶּנּוּ טוּוּי וּבְגָדִים: הַחֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית אֵין לִדְבָרֵי מִמֶּנּוּ פִּשְׁתָּן וְאֶפְלוֹ סָרְקָה, אָבַל לִדְבָרֵי מִמֶּנּוּ טוּוּי וְאֶרֶיג: ט הַחֲשׂוֹד לְהִיט מוֹכֵר תְּרוּמָה לְשֵׁם חֲלִין, אֵין לִדְבָרֵי מִמֶּנּוּ אֶפְלוֹ מִים אוֹ מֶלֶח, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כֹּל שֵׁשׁ בּו זִקָּת תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת, אֵין לִדְבָרֵי מִמֶּנּוּ: י הַחֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית, אֵינוֹ חֲשׂוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת. הַחֲשׂוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת, אֵינוֹ

caught and it gets confiscated].

(8) If one is suspected of [ignoring the laws of the] *shemittah*, we do not buy flax from him — not even carded flax [though the carding process is somewhat time-consuming]; but spun or woven [i.e., twisted] wool [which is very time-consuming] may be bought from him [since he is afraid to hold *shemittah* flax for a long period, in case he would get caught].

(9) If one is suspected of selling *terumah* as *hullin*, [the Rabbis fined him and] even water and salt [which are not subject to *terumah*] may not be bought from him; these are the words of Rabbi Yehudah. Rabbi Shimon says: [Only] all that is subject to the obligation of *terumah* [and is forbidden to a non-priest] and [second] tithes [which must be eaten in Jerusalem] may not be bought from him.

(10) One who is suspect regarding *shemittah* is not suspect regarding [second] tithes. [There is no fear regarding first tithes as it may be eaten without any conditions.] One who is suspect regarding [second] tithes is not suspect regarding

רבנו עובדיה מברסגורא

טרח ומלבן ליה ולא קפיד עליה: אבל לוקחין ממנו טווי ובגדים. דאי דבכור הוא, כולי האי לא טרח בהו, דקפיד אטרחיה דילמא מפסדי ליה מניה: טווי ובגדים. לאו בגדים ממש קאמר, דהשתא טווי גרידא לוקחין ממנו, בגדים ארוגים מבעיא, אלא בגדים היינו לבדים עשויים מצמר שאינן טוויין: ה החשוד על השביעית. לזרוע או לעשות סחורה בספיחי שביעית: סרק. מתוקן במסרק. דכיון דטרחיה זוטא לא קפיד: אריג. לאו אריג ממש, דהשתא טווי שרי, אריג מבעיא, הרי בא לכלל טווי קודם לכן, אלא אריג היינו בעין שרשרות שעושין מפשתן שלא נטוה מעולם: ט אפילו מים ומלח. ומשום קנס: כל שיש בו זיקת תרומות. כל דבר שתרומה נוהגת בו. וכל, לאתווי קרבי דגים שמערבין בהן שמן זית, שיש בו זיקת תרומה. והלכה כר' שמעון: י אינו חשוד על המעשרות. ולוקחים ממנו תבואה בשאר שני השבוע ואין מעשרין מהן ודאי אלא דמאי. וטעמא דחשוד על

shemittah [since each has stringencies that the other does not have the suspect might be strict with one and not the other. Second tithes must be eaten in Jerusalem, whereas *shemittah* produce need not; on the other hand,

חֲשׂוּד עַל הַשְּׁבִיעִית. הַחֲשׂוּד עַל זֶה וְעַל זֶה, חֲשׂוּד עַל הַטְּהָרוֹת. וְיֵשׁ שֶׁהוּא חֲשׂוּד עַל הַטְּהָרוֹת, וְאֵינוֹ חֲשׂוּד לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה. זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל הַחֲשׂוּד עַל הַדְּבָר, לֹא דָנוּ וְלֹא מְעִידוֹ:

second tithes can be redeemed, whereas *shemittah* cannot]. And one who is suspect regarding both [*shemittah* and second tithes, which have Biblical force] is also suspect regarding the rules of levitical purity [where they are suspected of selling defiled food, as being pure, since eating non-consecrated food in purity is only Rabbinical]. And it is possible for one to be suspect regarding the rules of levitical purity, yet not be suspect regarding the two laws [cited above that are Biblical]. This is the general rule: One who is suspect regarding something [a religious law] may not give judgment on it or testify about it.

רבנו עובדיה מברטנורא

השביעית אין חשוד על המעשרות, וחשוד על המעשרות אין חשוד על השביעית, לפי שיש בכל אחד מהן חומר שאינו בחברו. שביעית אינה צריכה להאכל לפנים מחומת ירושלים, ומעשר שני אינו נאכל אלא לפנים מן החומה, הלכך איכא דחמיר ליה עונש מעשר מעונש שביעית. ומעשר אית ליה פדיון, ושביעית כיון שנאסרה אין לה פדיון, הלכך איכא דחמיר עליה שביעית ממעשר: **החשוד על זה ועל זה.** כיון דחשוד אדאורייתא, כל שכן דחשוד על הטהרות, דמדרבנן הוא שיהא אדם אוכל חולין בטהרה: **ויש שחשוד על הטהרות.** דרבנן. ואינו חשוד לשביעית ולמעשרות. דמאן דחשוד אדרבנן לא חשוד אדאורייתא: